

AMÈLIA ARUMÍ BLANCAFORT ha il·lustrat aquests fulls dedicats a M. Àngels Anglada perquè anteriorment ja havia fet les il·lustracions a la ploma de dos llibres de l'escriptora: *Paisatge amb poetes*, l'any 1988, i *Paradís amb poetes*, l'any 1993. Viu a Vic i té lligams familiars amb l'escriptora. Des de 1977 ha exposat els seus dibuixos i les seves aquarel·les en diverses sales d'art del nostre país, en mostres individuals i col·lectives.

El fragment de vers que he manllevat a l'autora per posar títol a aquestes quatre línies resumeix de manera precisa, em sembla, els temes i el to d'aquest seu darrer llibre de poemes.

Els dos primers versos del que dona títol al recull, i que no debades és també el primer, els anuncien de manera concisa: «Només tres notes: / amor, temps-mort, bellesa».

Seria un exercici de taxonomia abusiu provar de convertir cadascuna d'aquestes paraules en un epígraf sota el qual posar els títols dels poemes que integren el llibre, però són aquest tres temes, molt sovint combinats en una mescla rica de matisos, els que els recorren tots. Vegem-ne un exemple. Al poema que porta per títol «Tàntal», a més de fer-se palesa la natural i profunda relació amb els clàssics de l'autora, es formula una enriquidora combinació dels tres temes. El seu eix vertebrador és la bellesa i la relació que amb aquesta establim els humans. Quan la bellesa no fuig, com la font que llisca entre les ombres, se'ns fa inaferrable com ho són «les fruites sucoses» per a les àvides mans del fill de Zeus. Allò que domina, doncs, la nostra relació amb la bellesa és l'amor fet intens per la consciència que tenim que és un bé perible.

Un mot que sovinteja en el recull i que podria constituir un quart tema o, fins i tot, el gran tema que inclouria els altres tres és la treva. La treva com a espai de pau interior, com a espai per al pensament, com a espai tranquil entre una passió natural desfermada i una intensa agitació del cor.

Els temes esmentats se'ns manifesten mitjançant els pretextos més diversos: des de la descripció d'un lleó esculpit («El lleó». És esplèndid l'erudit i encomiàstic epíleg que dedica a aquest poema Joan Bastardes) fins a la reflexió sobre un desastre ecològic («L'endemà de Vandellòs») o una guerra escruixidora («Sarajevo»), passant per l'evocació d'estimades persones absents («La treva», «In memoriam») i la recreació de dilectes paisatges propers, històrics o presents («Gener a Llançà», «El jardí de Nausica»).

L'excel·lent transmissor d'aquests pensaments és una llengua dúctil, artificiosament natural, retòricament simple; un estil suau, pausat i tranquil però amb contrapunts vivaços, alegres i nostàlgics, com en alguna de les «Variacions Diabelli» de Ludwig van Beethoven, que podrien servir, o serveixen, d'acompanyament musical al recull. Com una remor suau de fulles mogudes pel vent en un bosc, amb cants d'ocells i el cruixir d'alguna branca trepitjada.

La poesia, la feina dels i les poetes —sembla dir-nos l'autora a «Senyal de perill»—, és perillosa, i per això, gosaria afegir, tan necessària. Perillosa perquè ens podem fer mal o podem ferir, com a primer pas de la curació definitiva, amb «tisoires de mots» que «tallen les hores de l'oblit». I necessària com a immillorable antídote de la desmemòria quotidiana que tot ho corrou. Aquest llibre compleix les dues condicions i ens reconcilia amb els «vivents entre clarors incertes».

Lluís Lucero Comas

exercici literari de recerca i d'exploració formal del llenguatge i la narració; de reinventar i capgirar els seus límits literaris i, de pas, reinventar-se ella mateixa. Mentre que la primera part del recull és un *tour de force* jove, àgil i refrescant (resta a la gola del lector el regust agredolç de la fugacitat), la segona meitat entronca amb el gruix de la seva obra, i peca potser d'alguns dels demèrits que li atribueixen els seus detractors més ferrenys. En tot cas, *Nit de 1911* és el viatge —malauradament el darrer— més personal de l'escriptora vigatana i empordanesa per devoció, una aposta tan arriscada com sorprenent. Un periple que molts dels seus lectors —patidors del tren o no— hem compartit amb emoció i interès.

Moisès de Pablo

«REMORS EN EL BOSC DE LA VIDA»

ANGLADA, M. Àngels
Arietta.
Epíleg de Joan Bastardes.
Ed. Columna, Col. Àuria, 60.
Barcelona, 1996.
63 pàgines.